

Arrest

nr. 71 748 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME, die eveneens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn en van Ingoesjetische origine te zijn. Op 2 juni 2005 bent u in België toegekomen en op 3 juni 2005 heeft u een eerste asielaanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische asielinstanties. Op 6 oktober 2006 heeft het CGVS dienaangaande besloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 7 mei 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U heeft nagelaten om vervolgens een cassatieberoep

in te dienen. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u hier op 6 april 2011 een tweede asielaanvraag in. U verklaart in uw land van herkomst nog steeds gezocht te worden door de autoriteiten, omwille van de redenen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Meer bepaald wordt u gezocht en vreest u voor uw leven omwille van uw werk voor het Karabulak Center dat onder andere de mensenrechtenorganisatie "Vereniging voor Russisch-Tsjetsjeense Vriendschap" informatie hielp opsturen naar de verboden website Kavkaz Center. Toen u nadat uw asielaanvraag was geweigerd, in augustus 2010 contact opnam met uw moeder met de boodschap dat u naar Ingoesjetië zou terugkeren, meldde zij u relevante feiten waarvan u voordien nog geen weet had gehad. Uw moeder stelde dat enkele maanden na uw vlucht in 2005 er een huiszoeking had plaatsgevonden op haar verblijfplaats, en dat men ook een keer aan uw moeder had gevraagd waar u was. Uw moeder wist niet van wie of welke instantie deze acties uitgingen. Ongeveer een maand nadat u in 2010 had te kennen gegeven dat u zou terugkeren naar Ingoesjetië heeft er een huiszoeking plaatsgevonden op de verblijfplaats van uw tante, G. M. (...). Mensen van een overheidsinstantie, mogelijk de FSB, waren er op zoek naar u. U geeft verder te kennen dat één van uw collega's van het Karabulak Center in 2007 of 2008 vanuit Oostenrijk was teruggekeerd naar uw land en vervolgens werd vermoord. Op 11 februari 2011 verliet ook uw moeder K. M. C. (...) (O.V. 6.767.573), uw land van herkomst. Zij vroeg op 14 februari 2011 de vluchtelingenstatus aan bij de Belgische autoriteiten.

U legt volgende documenten voor: uw paspoort, een politieconvocatie dd. 15 september 2010 en een bundel internetartikels in verband met de algemene situatie in Ingoesjetië.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U heeft nagelaten om vervolgens een cassatieberoep in te leiden. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal is er als dusdanig toe gehouden om in voorliggend geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Integendeel werden er bijkomende ongeloofwaardigheden vastgesteld. Zo dient opgemerkt te worden dat u en uw moeder verschillende tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de gebeurtenissen die plaatsvonden na uw vertrek uit uw land en die aanleiding waren om een tweede asielaanvraag in te dienen (CGVS, p. 6). U stelt dat de autoriteiten uw moeder 2 keer bezocht hebben, 1 keer ongeveer 2 maanden na uw vertrek in 2005 en een tweede keer enkele maanden later (CGVS, p. 7 & 8). Echter, uw moeder stelt dat men 1 of 2 jaar na uw vertrek voor de eerste keer langskwam en in 2009 of 2010 voor de laatste keer langskwamen (CGVS moeder M. K. C. (...) (O.V. 6.767.573), p. 10). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid stelt u dat u er geen weet van heeft en dat uw moeder dit niet verteld heeft (CGVS, p. 7 & 8). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, u heeft

uw tweede asielaanvraag gebaseerd op de gebeurtenissen na uw vertrek die uw moeder u heeft verteld (CGVS, p. 6). Bijgevolg mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van alle relevante gebeurtenissen in het kader van de door u verklaarde problemen na uw vertrek uit uw land. Ook dient opgemerkt te worden dat u enkel weet heeft van 2 bezoeken van de autoriteiten aan uw moeder en 1 bezoek bij uw tante G. M. (...) (CGVS, p. 7). U heeft er echter geen weet van dat de autoriteiten nog op andere adressen zijn langsgeweest (CGVS, p. 7). Uw moeder daarentegen stelt dat er nog 1 huiszoeking heeft plaatsgevonden bij haar neef R. B. (...) en 1 huiszoeking bij de familie van uw vader in de Gamurzievastraat (CGVS, p. 10-12). Geconfronteerd met de verklaring van uw moeder volgens dewelke ook haar neef R. (...) bezoek kreeg, stelt u niet te weten over wie uw moeder het heeft en stelt u dat het gebruikelijk is personen een andere naam te geven dan zijn/haar officiële naam (CGVS, p. 8). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, u heeft uw nieuwe asielaanvraag gebaseerd op de gebeurtenissen die uw moeder u heeft verteld (CGVS, p. 6). Gezien informatie over de schaal waarop er door de autoriteiten naar u zou worden gezocht bij verwanten, een fundamentele impact heeft op de inschatting van uw vervolgingsvrees, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u zich hierover niet volledig zou hebben bevraagd bij uw moeder. Dat uw moeder en u uiteenlopende verklaringen afleggen over opsporingsdaden bij andere verwanten, dient dan ook te worden beschouwd als een verdere blijk van ongeloofwaardigheid in uw hoofde. Bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook dient vastgesteld te worden dat u zeer slecht op de hoogte bent van de inhoud van de door u neergelegde politie-convocatie ter ondersteuning van uw asielrelaas (CGVS, p. 4). Zo bent u niet zeker dat u zich bij de MVD diende aan te melden (CGVS, p. 4). Ook herinnert u zich niet wanneer u zich diende aan te melden en weet u niet of er iets van deze convocatie werd afgescheurd (CGVS, p. 4). Uw verklaring volgens dewelke u de convocatie pas in België heeft gezien, is niet afdoende om bovenstaande onwetendheden te rechtvaardigen. Er mag immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud. Ook uw moeder toonde zich verregaand onwetend over de inhoud en herkomst van deze convocatie. Nochtans was zij degene die de convocatie in oktober 2010 had ontvangen van de verwanten die uw propiska bewonen, en bijgevolg deze convocatie voor u hadden ontvangen van de autoriteiten. Niettemin wist uw moeder niet naar welke instantie deze convocatie u opriep noch wanneer. Zij had er geen idee van of op de convocatie stond aangegeven waarom u werd opgeroepen. Zij had er ook geen idee van op welke manier deze convocatie uiteindelijk bij haar schoonfamilie op uw propiska-adres was beland. Zij had er zelfs geen idee van of deze convocatie de enige was die er voor u was afgeleverd (CGVS moeder, p. 5-6). Dergelijke fundamentele onwetendheden geven er ernstig aanleiding toe te twijfelen aan de authenticiteit van dit document. In dit kader is het van belang erop te wijzen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat het in de Russische federatie, en in de noordelijke Kaukasus in het bijzonder, gemakkelijk is om tegen betaling van een steekpenning eender welke documenten te verkrijgen vanwege de bevoegde instanties, met name ook oproepingsbrieven van het Ingoesjetische Ministerie van Binnenlandse Zaken (MVD).

Aldus dient te worden geoordeeld dat de door u verklaarde asielmotieven bedrieglijk zijn. Gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging, gezien u geen melding maakt van andere problemen in uw land van herkomst in geval van een terugkeer, dient dan ook te worden geoordeeld dat in uw hoofde evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, meer bepaald in artikel 48/4, §2. a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden weerhouden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2. c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers

in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen en inschattingen te beïnvloeden. Wat uw paspoort betreft, dient opgemerkt te worden dat u dit reeds bij uw eerste asielaanvraag heeft voorgelegd. Uw paspoort bevat enkel gegevens die niet in twijfel worden getrokken en die geen verband houden met de vervolgingsfeiten. De bundel internetartikels in verband met de algemene situatie in Ingoesjetië bevat informatie betreffende de mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus, waaronder Ingoesjetië. Het eerste artikel is de bespreking van een algemeen mensenrechtenrapport voor de Russische Federatie voor het kalenderjaar 2010. Het tweede artikel meldt dat een Ingoesjetische website een waarschuwing had gekregen van het Ingoesjetische parket nadat de website in maart 2011 had bericht dat de mensenrechtenschendingen door de Ingoesjetische politie niet verminderd waren. Een derde artikel bericht dat Amnesty International in mei 2010 de Europese Unie opriep om op de politieke topontmoeting van 30 mei 2010 tussen de Europese Unie en de Russische federatie de mensenrechtensituatie in de noordelijke Kaukasus ter sprake te brengen. Een vierde en laatste artikel bericht dat een EU-delegatie in april 2011 een mensenrechtenvertegenwoordiger in Ingoesjetië had bezocht om de mensenrechtensituatie in Ingoesjetië te bespreken. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat in deze bundel internetartikels uw problemen geenszins worden vermeld (CGVS, p. 5 & vertaling documenten). Deze informatie vermag aldus niet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen. Evenmin bevatten deze artikels informatie die vermag bovenstaande inschatting van de veiligheidssituatie in Ingoesjetië in het licht van een eventuele toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te beïnvloeden. De informatie waarop bovenstaande inschatting door het Commissariaat-generaal van de veiligheidssituatie in Ingoesjetië is gebaseerd, komt onder andere van dezelfde bron als degene die vermeld wordt in het vierde door u neergelegde artikel.

Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat ook in hoofde van uw moeder een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de moeder van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de door haar zoon voorgehouden asielmotieven. Betreffende haar persoonlijke situatie wordt nog gemotiveerd dat zij haar vluchtroute niet aannemelijk heeft kunnen maken en zij de bezetting van haar appartement sedert de jaren negentig nooit spontaan als asielmotief heeft vermeld. Met betrekking tot de door tweede verzoekende partij bijgebrachte documenten wijst verwerende partij erop dat haar identiteit geen onderwerp van discussie uitmaakt.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van “art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtoverschrijding, Schending van artikel 3 van de Conventie van de Mens en artikel 1 van de Conventie van Genève”.

Verder betogen verzoekende partijen dat “...de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan” en dat “...het bestuursorgaan alle rechtsreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen”.

2.2.1. Waar verzoekende partijen de schending inroepen van de principes van machtoverschrijding, stelt de Raad vast dat zij niet aanvoeren op welke manier “de principes van machtoverschrijding” zouden zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van

een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen de principes van machtsoverschrijding zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij zich bij het indienen van haar tweede asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de eerste asielaanvraag, met name het feit dat zij door de autoriteiten gezocht wordt en dat zij vreest voor haar leven omwille van haar werk voor het Karabulak Center dat onder andere de mensenrechtenorganisatie "Vereniging voor Russisch-Tsjetsejeense Vriendschap" informatie hielp opsturen naar de verboden website Kavkaz Center. Eerste verzoekende partij legt ter staving van haar tweede asielaanvraag verschillende documenten voor, met name haar paspoort, een politieconvocatie van 15 september 2010 en een bundel internetartikels in verband met de algemene situatie in Ingoesjetie. Tevens stelt eerste verzoekende partij dat zij na haar weigeringsbeslissing van 6 oktober 2006 via haar moeder, tweede

verzoekende partij, te weten was gekomen dat de autoriteiten een huisbezoek bij deze laatste hadden verricht en dat men ook een keer aan haar moeder had gevraagd waar zij was. Ook kwam eerste verzoekende partij via tweede verzoekende partij te weten dat er een huiszoeking werd verricht bij haar tante en dat één van haar collega's van het Karabulak Center in 2007 of in 2008 vanuit Oostenrijk was teruggekeerd naar Ingoesjetië en vervolgens werd vermoord. In het kader van de eerste asielaanvraag van eerste verzoekende partij werd door een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2006 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat de door verzoekende partij verklaarde problemen niet geloofwaardig werden geacht. Voormelde beslissing van weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 27 031 van 7 mei 2009 bevestigd. Eerste verzoekende partij heeft nagelaten tegen deze beslissing een cassatieberoep in te dienen bij de Raad van State. Eerste verzoekende partij poogt door het bijbrengen van nieuwe stukken, die allen worden vermeld en besproken in de onderhavige bestreden beslissingen, haar initieel voorgehouden asielrelaas, waarop haar moeder, tweede verzoekende partij zich eveneens baseert in haar eerste asielaanvraag, te reactiveren en de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het tegen deze beslissingen ingestelde beroep werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partijen aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.6. Waar verzoekende partijen vooreerst willen benadrukken dat zij in hun land van herkomst geen economische problemen hadden en dat tweede verzoekende partij, ondanks het feit dat de situatie in Ingoesjetië verslechterde, pas haar land heeft verlaten nadat de druk die op haar werd uitgeoefend niet meer te verdragen was, waardoor het duidelijk is dat verzoekende partijen slechts om dringende redenen zijn gevlucht, merkt de Raad op dat het aanbrengen van zulke argumenten niet dienstig is om afbreuk te doen aan de conclusie van verwerende partij dat aan hun asielrelaas om verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7. Met betrekking tot het betoog van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij vreest vermoord te worden door de personen die zich in Ingoesjetië als de "autoriteiten" gedragen, waarmee zij zowel de lokale als federale autoriteiten bedoelt, en zij er tevens onder meer op wijst dat de autoriteiten in Ingoesjetië identificeren vaak niet meer mogelijk is, repliceert de Raad dat voornoemde argumenten geen uitstaans hebben met de motivering in de bestreden beslissingen, met name de uiteenzetting waarom een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming in het licht van de vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet noodzakelijk is.

2.2.8.1. Verzoekende partijen merken op dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste asielaanvraag geen origineel paspoort heeft kunnen voorleggen. Om die reden werd getwijfeld aan haar recente verblijf in Ingoesjetië, waardoor de nood aan subsidiaire bescherming niet kon worden getoetst, zoals blijkt uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 mei 2009. Verzoekende partijen verwijzen vervolgens naar wat in de bestreden beslissingen te lezen staat over het door eerste verzoekende partij bijgebrachte paspoort in kader van haar tweede asielaanvraag: *"Wat uw paspoort betreft, dient opgemerkt te worden dat u dit reeds bij uw eerste asielaanvraag heeft voorgelegd. Uw paspoort bevat enkel gegevens die niet in twijfel worden getrokken en die geen verband houden met de vervolgingsfeiten."* Dergelijke redenering is volgens verzoekende partijen manifest tegenstrijdig met wat gesteld werd in het voornoemde arrest in kader van de eerste asielaanvraag van eerste verzoekende partij. Nu het voorleggen van een origineel paspoort door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd aanzien als een essentieel element om de nood aan subsidiaire bescherming te onderzoeken, en eerste verzoekende partij in het kader van haar tweede asielaanvraag wel degelijk een origineel paspoort neerlegt, zijn verzoekende partijen de mening toegedaan dat verwerende partij, rekening gehouden met het nieuwe element, een volledig onderzoek had moeten verrichten naar de behoefte aan subsidiaire bescherming, ook met inachtneming van meer recente informatie in verband met de systematische vervolging van mensen die via het internet informatie proberen te verspreiden, een fenomeen dat tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag bijna ongekend was. Tevens merken

verzoekende partijen op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 mei 2009 geen rekening heeft gehouden met de ter terechtzitting neergelegde Cedoca-informatie van 21 januari 2009.

2.2.8.2. De Raad concludeert uit bovenstaande uiteenzetting dat verzoekende partijen de mening zijn toegedaan dat verwerende partij, rekening gehouden met het nieuwe element, zijnde een origineel paspoort, een onderzoek had moet verrichten naar de behoefte van subsidiaire bescherming van verzoekende partijen, wat zij heeft nagelaten te doen. Ook diende verwerende partij recente informatie in verband met de systematische vervolgingen van mensen die via het internet informatie proberen te verspreiden in acht te nemen.

De Raad oordeelt evenwel dat bovenstaand argument geen steek houdt, nu eerste verzoekende partij in het kader van de tweede asielaanvraag – net zoals bij de eerste asielaanvraag – slechts een kopie van haar intern paspoort neerlegt, zoals blijkt uit het administratief dossier (administratief dossier G. S, stuk 12: documenten, deel 1: kopie van paspoort). Het betreft derhalve geen nieuw element op basis waarvan eerste verzoekende partij eventueel de geloofwaardigheid van haar asielrelaas zou kunnen herstellen. De Raad oordeelt dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Ook snijdt desbetreffend betoog geen hout, nu uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat een onderzoek naar de behoefte van subsidiaire bescherming van verzoekende partijen wel degelijk heeft plaatsgevonden. Zo werd enerzijds vastgesteld dat verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet omdat aan het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Anderzijds motiveerde verwerende partij dat uit de recente objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, K. M., stuk 15, deel 4: Subject Related Briefing “Ingoesjetië” “veiligheidssituatie in Ingoesjetië” van 11 januari 2011 en administratief dossier G. S., stuk 13, deel 2: Subject Related Briefing “Ingoesjetië” “veiligheidssituatie in Ingoesjetië” van 11 januari 2011) blijkt dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Het argument dat het onderzoek naar subsidiaire bescherming door verwerende partij niet werd uitgevoerd, mist derhalve feitelijke grondslag.

Waar verzoekende partijen er tevens op wijzen dat verwerende partij in haar onderzoek naar de behoefte van subsidiaire bescherming, meer recente informatie in verband met de systematische vervolgingen van mensen die via het internet informatie proberen te verspreiden, in acht had moeten nemen, stelt de Raad vast dat dergelijke specifieke informatie *in casu* niet relevant is, nu het asielrelaas van verzoekende partijen niet geloofwaardig is. De Raad verduidelijkt hierbij ter volledigheid dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van eerste verzoekende partij, waarop tweede verzoekende partij zich eveneens beroept, een vaststaand gegeven is, gelet op het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 mei 2009, en verzoekende partijen er, zoals blijkt uit bovenstaande en onderstaande uiteenzetting, niet in slagen nieuwe elementen aan te brengen die voorgaande conclusie kunnen wijzigen.

2.2.9.1. Verzoekende partijen kaarten vervolgens een interne tegenstrijdigheid aan in de bestreden beslissingen. Zo zou verwerende partij enerzijds stellen dat de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend omdat de door eerste verzoekende partij verklaarde asielmotieven als bedrieglijk worden beschouwd, terwijl zij anderzijds stelt dat er onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoekende partijen wijzen erop dat er een groot verschil bestaat tussen een weigering die gegrond is op de beoordeling dat de asielaanvraag “bedrieglijk” zou zijn en een weigering gegrond op het “niet voorhanden zijn van voldoende gegevens”. De redenen voor deze verschillende vaststellingen worden niet vermeld in de bestreden beslissingen, waardoor die volgens verzoekende partijen niet kunnen worden begrepen. Dezelfde redenering leidt ertoe te vragen waarom verzoekende partijen niet over het voordeel van de twijfel zouden kunnen genieten.

2.2.9.2. De Raad volgt verzoekende partijen niet waar zij menen een “interne tegenstrijdigheid” te bemerken in de bestreden beslissingen. Zo staat in de bestreden beslissingen te lezen dat wegens het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde vrees voor vervolging, tevens dient te worden besloten dat in hoofde van verzoekende partijen evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden weerhouden, waarna

verwerende partij tevens uiteenzet waarom evenmin aanspraak kan worden gemaakt op de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c en zij eveneens argumenteert waarom de documenten die eerste verzoekende partij heeft neergelegd voorgaande conclusies niet kunnen veranderen. Ten slotte motiveert verwerende partij dat uit geheel van de voorgaande vaststellingen kan worden besloten dat er op grond van de aangereikte gegevens en uiteengezette motieven onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoekende partijen. Het besluit dat er onvoldoende gegevens voorhanden zijn om de vluchtelingenstatus/subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, is derhalve slechts een algemene conclusie, die gebaseerd is op de tussenconclusie dat de aangebrachte asielmotieven als bedrieglijk kunnen worden beschouwd. Van een interne tegenstrijdigheid is derhalve geen sprake.

Betreft het verzoek van verzoekende partijen om te genieten van het voordeel van de twijfel, merkt de Raad op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, gelet op het ongeloofwaardig bevinden van wezenlijke elementen van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

2.2.10.1. Betreffende de tegenstrijdigheden tussen eerste verzoekende partij en tweede verzoekende partij omtrent de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden na het vertrek van eerste verzoekende partij, verduidelijken verzoekende partijen ten eerste dat eerste verzoekende partij op dat moment niet meer in Ingoesjetië was. Eerste verzoekende partij heeft de verklaarde incidenten zelf niet meegemaakt en heeft zich in dit verband enkel kunnen baseren op hetgeen haar moeder achtte haar te moeten of te mogen vertellen. Derhalve zijn de aangehaalde tegenstrijdigheden niet van aard om de beslissingen van verwerende partij te ondersteunen. Ten tweede erkennen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij inderdaad niet op de hoogte was van de andere twee huisbezoeken en dat zij inderdaad niet veel details heeft gevraagd aan haar moeder. Verzoekende partijen verduidelijken echter dat eerste verzoekende partij niet veel details vroeg uit schuldgevoel, omdat haar moeder en andere verwanten omwille van haar in de problemen geraakten. Ten derde vergoelijken verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij niet al te veel details heeft verschaft over de gebeurtenissen omdat zij haar zoon niet te veel wenste te belasten. Dat tweede verzoekende partij, om verstaanbare beweegredenen, een deel verzuimde te vertellen aan haar zoon, kan volgens verzoekende partijen het asielrelaas niet volledig ondermijnen. Bovendien gaf tweede verzoekende partij een coherent relaas van wat zij meemaakte.

Verder halen verzoekende partijen nog aan dat eerste verzoekende partij aanvankelijk zonder familienaam geen "R." kon situeren, maar dat zij, toen zij de familienaam neergeschreven zag door de tolk, hier wel toe in staat was.

Tenslotte betogen verzoekende partijen dat de motivering van de bestreden beslissingen eerder laat denken *"dat het CGVS zich op een kwantitatieve inschatting stelt dan op een kwalitatieve inschatting van het gelopen risico"*.

2.2.10.2. De Raad wijst erop dat, waar verzoekende partijen betogen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet van die aard zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, deze ongeloofwaardigheid, gelet op het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 mei 2009, een vaststaand gegeven is. Deze ongeloofwaardigheid, die door verzoekende partijen, zoals blijkt uit onderhavige uiteenzetting, niet wordt weerlegd door het aanbrengen van nieuwe elementen, wordt des te meer versterkt door de vaststelling van een aantal bijkomende ongeloofwaardigheden. Het betoog dat de geloofwaardigheid van het ganse asielrelaas hoe dan ook niet kan worden ondermijnd door de aangehaalde tegenstrijdigheden, is derhalve niet dienstig.

Verder stelt de Raad vast dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden niet afdoende weerlegd worden in het verzoekschrift. De Raad is niet in het minst overtuigd van het verweer dat verzoekende partijen, omwille van schuldgevoelens enerzijds en de preoccupatie om eerste verzoekende partij niet te belasten anderzijds, een degelijke communicatie over de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden na de vlucht van eerste verzoekende partij en die de redenen uitmaken waarom eerste verzoekende partij een tweede asielaanvraag heeft ingediend, schijnbaar niet noodzakelijk achtten. De Raad is de mening toegedaan dat van eerste verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie op een meer nauwkeurige wijze in te schatten. Het zich terdege informeren over deze gebeurtenissen dringt zich des te meer op nu eerste

verzoekende partij net om de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan na haar vlucht uit haar land van herkomst opnieuw asiel wenste aan te vragen in België en zij bovendien alle nuttige informatie rechtstreeks en zonder enige moeite via haar moeder, tweede verzoekende partij, die eveneens naar België vluchtte, had kunnen bekomen. Het nalaten op uitvoerige wijze informatie op te vragen/uit te wisselen met betrekking tot het aantal huiszoekingen en bij wie, louter omdat eerste verzoekende partij zou kampen met schuldgevoels en tweede verzoekende partij haar zoon niet met deze zaken wenst te belasten, is niet ernstig te nemen en is bovendien ook niet logisch daar tweede verzoekende partij dan wel eerste verzoekende partij op de hoogte stelt van twee andere huiszoekingen en het feit dat de autoriteiten ook nog één keer bij haar zijn langs geweest om naar eerste verzoekende partij te vragen. Ter volledigheid merkt de Raad nog op dat verzoekende partijen wat de twee bezoeken aan tweede verzoekende partij betreft, dan ook nog eens flagrant tegenstrijdige verklaringen afleggen over de tijdstippen waarop deze bezoeken zouden hebben plaatsgevonden, vaststellingen in de bestreden beslissingen die verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet weerleggen. De Raad concludeert dat eerste verzoekende partij op manifeste wijze verzuimt zich een correct beeld te willen vormen van de evolutie van de door haar voorgehouden vervolgingsproblematiek, wat des te meer afbreuk doet aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

De Raad is verder van oordeel dat de argumenten dat tweede verzoekende partij een coherent relaas vertelde van wat zij meemaakte, dat eerste verzoekende partij aanvankelijk zonder familienaam geen "R." kon situeren, maar dat zij, toen zij de familienaam neergeschreven zag door de tolk, hier wel toe in staat was en dat de motivering van de bestreden beslissingen eerder laat denken *"dat het CGVS zich op een kwantitatieve inschatting stelt dan op een kwalitatieve inschatting van het gelopen risico"* om evidente redenen geen afbreuk vermogen te doen aan bovenstaande conclusie.

2.2.11.1. Aangaande de onwetendheden van verzoekende partijen in verband met de door eerste verzoekende partij neergelegde convocatie, stellen zij dat *"De provieska die bij een familielid van de vader is aangekomen, is aangekomen op de propiska adres van G. S.; het document is aangekomen bij een broer van de overleden vader"*. Voorts verklaren verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij inderdaad weinig of geen belangstelling had voor desbetreffend document. Zij bevond zich op het moment dat zij dit document zag immers reeds in België, zodat zij zich geen vragen hoefde te stellen of zij al dan niet diende op te dagen. Bovendien, zo stellen verzoekende partijen, had eerste verzoekende partij eveneens de ervaring dat ontvoeringen en moorden meestal ook zonder voorafgaandelijke *"provieska"* plaatsvinden.

2.2.11.2. De Raad merkt op dat van eerste verzoekende partij, die zich bij het indienen van haar tweede asielaanvraag baseert op de gebeurtenissen die zich na haar vlucht zouden hebben voorgedaan, waaronder de aflevering van een convocatie op haar naam, verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de inhoud van deze afgeleverde convocatie, daar deze informatie van het grootste belang is voor eerste verzoekende partij om haar mogelijke vervolging in haar land van herkomst correct te kunnen inschatten. Het betoog van verzoekende partijen, waarin eerste verzoekende partij grif toegeeft *"weinig of geen belangstelling"* te hebben voor de inhoud van de betreffende convocatie, gelet op haar verblijf in België, is om bovenstaande redenen allesbehalve ernstig te nemen en wijst op een flagrante desinteresse in de verdere evolutie van de beweerde vervolgingsproblemen in Ingoesjetie. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partijen de motivering in de bestreden beslissingen dat het onaannemelijk is dat tweede verzoekende partij, die de convocatie aan eerste verzoekende partij bezorgde, zich verregaand onwetend toont over de inhoud van desbetreffend document, ongemoeid laten, wat leidt tot het als onbetwist en vaststaand beschouwen van desbetreffend motief.

Wat betreft het verweer in het verzoekschrift dat de convocatie aankwam op het propiska-adres van eerste verzoekende partij en bij een broer van diens overleden vader, stelt de Raad vast dat echter niet wordt verklaard waarom tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet op de hoogte bleek te zijn van de manier waarop de convocatie uiteindelijk bij haar schoonfamilie op het propiska-adres van eerste verzoekende partij terecht kwam (*"hoe zijn die familieleden in het bezit geraakt van deze conv, ik weet niet (wn)"*), administratief dossier K. M., stuk 4, gehoorverslag CGVS van 7 juli 2011, p. 5). Dergelijke verklaring biedt derhalve geen soelaas.

2.2.12. Het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekende partijen er middels de neergelegde stukken en de aangebrachte argumenten niet in geslaagd zijn de geloofwaardigheid van het initieel aangebrachte asielrelaas van eerste verzoekende partij te herstellen. Derhalve kan aan verzoekende partijen noch de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet noch de status van subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet worden toegekend.

2.2.13.1. Verzoekende partijen betogen betreffende de subsidiaire bescherming dat de commissaris-generaal enkel het probleem gesteld door rebellenacties onderzoekt daar waar het geweld in Ingoesjetië niet systematisch dient te worden gekoppeld aan rebellenacties of acties om die te bevechten, wel integendeel. Verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/4, § 2, a en b en stellen dat de situatie in Ingoesjetië met de dag verslechtert en reeds aangeklaagd werd door verscheidene organisaties, hetgeen vaststaat zowel luidens de informatiebronnen van Cedoca als door de door hen neergelegde documenten. Zij stellen eveneens dat het land niet beheerd is, niet onder enige controle staat en dat de situatie volledig chaotisch en corrupt is. Verzoekende partijen wijzen erop dat de statistieken over het aantal moorden en verdwijningen in Ingoesjetië dienen te worden geïnterpreteerd in het licht van de uiterst beperkte oppervlakte en het lage bevolkingscijfer van deze deelstaat. Zo is Ingoesjetië qua oppervlakte en bevolkingsaantal te vergelijken met de provincie Namen. Tenslotte geven verzoekende partijen in hun verzoekschrift een tweetal artikels weer, waarin de zeer gespannen situatie in Ingoesjetië wordt beschreven en waarin tevens wordt gewezen op de psychische gevolgen van deze situatie voor de bevolking. Deze penibele toestand wensen verzoekende partijen tevens te benadrukken door het weergeven van enkele referenties naar rapporten over de mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus, Rusland en de deelrepubliek Ingoesjetië.

2.2.13.2. De Raad wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen vergenoegen zich refererend aan internationale rapporten te verwijzen naar de algemene situatie van de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Ingoesjetië maar brengen geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoekende partijen tonen evenwel met hun loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige veiligheidsincidenten, mensenrechtenschendingen en gewelddadige incidenten tussen rebellen en ordetroepen – een situatie die door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aan dat er heden in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. Dit klemmt des te meer nu uit de *“Subject Related Briefing - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”* van 11 januari 2011 (administratief dossier, K. M., stuk 15, deel 4 en administratief dossier G. S., stuk 13, deel 2) die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Ingoesjetië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Ingoesjetië voor burgers geen gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge een binnenlands gewapend conflict wordt door verzoekende partijen geenszins weerlegd.

Betreffende de verwijzing naar artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet wijst de Raad nogmaals op de vaststelling dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partijen zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad oordeelt derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, K. M., stukken 14 en 15 en administratief dossier G. S., stukken 12 en 13) en dat verzoekende partijen tijdens de diverse gehoren op het Commissariaat-generaal de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen (administratief dossier, K. M., stuk 4, gehoorverslag CGVS van 7 juli 2011 en administratief dossier G. S., stuk 3, gehoorverslag CGVS van 7 juli 2011). De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.15. Wat betreft de door verzoekende partijen aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Verzoekende partijen tonen deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan. Waar verzoekende partijen de nadruk leggen op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT